

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 9020/2021
20.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца малолетних АА и ББ обојица из ..., које заступа законски заступник - мајка ВВ, против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Миле Ранкић адвокат из ..., ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 372/21 од 20.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 372/21 од 20.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П2 46/20 од 17.03.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име свог дела доприноса за издржавање тужилаца - малолетног АА и малолетног ББ, плаћа месечно износ од по 17.000,00 динара, сваког првог до петог у месецу за текући месец почев од 17.03.2021. године као дана пресуђења па убудуће све док за то постоје законски разлози или се одлука не измени новом, уплатом путем поштанске упутнице законској заступници малолетне деце - мајци ВВ, с`тим што ће заостале а неисплаћене износе платити одједном у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим су тужиоци тражили да се обавезе тужени на плаћање издржавања у означеном износу за период почев од 13.01.2020. године, као дана подношења тужбе па до 17.03.2021. године. Ставом трећим изреке одлучено је да се овом пресудом мења пресуда Другог основног суда у Београду П2 1243/15 од 05.07.2016. године у трећем ставу изреке. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 372/21 од 20.08.2021, године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П2 46/20 од 17.03.2021. године у првом, трећем и четвртном ставу изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 1. и члана 408. ЗПП у вези члана 208. Породичног закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду П2 1243/15 од 05.07.2016. године тужени је обавезан да плаћа издржавање тужиоцима - малолетном АА (рођен ...2004. године) и малолетном ББ (рођен ...2006. године) у износу од по 10.000,00 динара месечно. За задовољавање потреба тужилаца, ученика другог разреда средње школе, односно осмог разреда основне школе, сада је месечно неопходан износ од по 34.000,00 динара. Тужиоци живе са мајком у изнајмљеној кући за чије коришћење плаћају закупнину у износу од 120 евра месечно. Мајка тужилаца је запослена и њена месечна зарада износи око 32.000,00 динара. Тужени ради као ... у Мађарској, где проводи три до четири месеца непрекидно, а затим око месец дана живи у Београду и понов се враћа у Мађарску. Његова зарада износи између 600 и 700 евра месечно. Када ради у иностранству са колегом користи изнајмљени стан за који плаћају закупнину у износу од 150 евра месечно, а док је у Београду користи кућу површине 300м² на којој је са сестрама сувласник. Нема обавезу издржавања других лица.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Према одредби члана 164. Породичног закона, висина издржавања може се смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука.

Од доношења претходне одлуке до подношења тужбе у овом спору (13.01.2020. године) протекло је више од три и по године, за колико су тужиоци старији. Старији узраст тужилаца, по природи ствари, води повећању њихових општеживотних, образовних, социјалних, културних и других потреба, односно захтева више средстава за њихово задовољавање. Ову промену прати и измена могућности туженог, јер је његова зарада сада знатно већа него у време када је доношена претходна одлука (по његовом исказу тада је износила око 250 евра). У таквој ситуацији, када су се околности промениле код обе странке - повећале потребе тужилаца (поверилаца издржавања) и повећале могућности туженог (дужника издржавања), основан је захтев којим је тражена измена - повећање висине издржавања, одређене претходном одлуком. Измењена висина издржавања утврђена је уз вођење рачуна о околностима које су по закону (члан 160. став 2. и 3. Породичног закона) релевантне за утврђивање потреба поверилаца и могућности дужника издржавања.

По оцени Врховног касационог суда, наводи ревизије туженог о погрешној примени материјалног права нису основани.

Узраст тужилаца је сличан, тако да разлика између њих од две године битно не утиче на висину средстава потребних за њихово издржавање. Тачно је да је висина издржавања повећана за 70%, али је то повећање адекватно измењеним могућностима

туженог чија је зарада за више од 150% већа него што је износила у време када је доношена претходна одлука, и виша је него двоструко од зараде мајке тужилаца. Друге околности које истиче ревидент - повећани трошкови живота у иностранству, нижестепени судови су имали у виду када су утврђивали његове могућности да плаћа издржавање у већем износу од раније одређеног, узимајући при томе у обзир и чињеницу да такве трошкове има и мајка тужилаца која се о њима непосредно стара, с`обзиром да је закупнина за стан коју она плаћа већа од дела закупнине коју тужени плаћа за стан у иностранству, и то само за време док тамо борави. Потврдом о висини зараде, достављеном уз ревизију, оспорава се утврђено чињенично стање. Означена исправа коју је тужени могао доставити до закључења главне расправе нема утицаја на утврђену чињеницу о висини његове зараде. Та чињеница утврђивана је на основу исказа туженог саслушаног као странка (члан 276. став 1. ЗПП), а логично је да он најбоље зна колика су његова примања, тако да достављањем ове потврде у погледу те чињенице ревидент дезавуише самог себе и жели да своје приходе прикаже нижим него што заиста јесу.

Нема погрешне примене ни члана 162. став 2. Породичног закона, јер висина обавезе туженог није одређена у процентуалном износу од његових редовних месечних примања, већ у фиксном месечном новчаном износу.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић